

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นผลจากการศึกษาเกี่ยวกับการใช้อำนาจของอนุญาโตตุลาการในการดำเนินกระบวนการพิจารณาฝ่ายเดียวเมื่อคู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่เข้าร่วมกระบวนการพิจารณาตามมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 โดยศึกษาถึงหลักเกณฑ์ในการใช้อำนาจดังกล่าว เพื่อมิให้อนุญาโตตุลาการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยชอบเนื่องจากขัดต่อหลักความยุติธรรมในการดำเนินกระบวนการพิจารณา กล่าวคือ ต้องพิจารณาว่าคู่กรณีต้องได้รับการบอกกล่าวล่วงหน้าในการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการหรือการพิจารณาอนุญาโตตุลาการโดยชอบ และคู่กรณีไม่เข้าร่วมกระบวนการพิจารณาโดยปราศจากเหตุอันสมควร จากการศึกษาผู้เขียนเห็นว่า มาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มิได้บัญญัติถึงหลักเกณฑ์ในการใช้อำนาจของอนุญาโตตุลาการในการดำเนินกระบวนการพิจารณาฝ่ายเดียวเหมือนดังเช่นกฎหมายต้นแบบว่าด้วยอนุญาโตตุลาการทางการค้าระหว่างประเทศของคณะกรรมการแห่งสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายการค้าระหว่างประเทศ และกฎหมายการอนุญาโตตุลาการต่างประเทศ อาจทำให้อนุญาโตตุลาการใช้อำนาจดังกล่าวไปในทางที่ผิด ส่งผลให้คำชี้ขาดโดยชาตินั้นถูกเพิกถอนหรือถูกปฏิเสธในการบังคับตามคำชี้ขาดในต่างประเทศ ฉะนั้นควรแก้ไขเพิ่มเติมถึงหลักเกณฑ์ดังกล่าวอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ยังมุ่งศึกษาถึงปัญหาที่มักเกิดขึ้นในวิธีพิจารณาอนุญาโตตุลาการโดยชาตินัด คือ พฤติการณ์ของคู่กรณีที่ถือว่าจงใจปฏิเสธเข้าร่วมกระบวนการพิจารณา และบทบาทและแนวทางของอนุญาโตตุลาการในการตัดสินข้อพิพาทโดยพิจารณาจากพยานหลักฐานของคู่กรณีฝ่ายที่เข้าร่วมกระบวนการพิจารณาเพียงฝ่ายเดียว เพื่อให้อนุญาโตตุลาการใช้อำนาจในการดำเนินกระบวนการพิจารณาฝ่ายเดียวได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง และเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับตามคำชี้ขาดโดยชาตินัด

รวมถึงศึกษาบรรทัดฐานของศาลในประเทศต่างๆที่ยอมรับและบังคับตามคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการต่างประเทศโดยชาตินัดภายใต้อนุสัญญาเวียนนา ค.ศ. 1958 เพื่อศาลในประเทศไทยยึดเป็นแนวบรรทัดฐานในการบังคับตามคำชี้ขาดดังกล่าวให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของอนุสัญญาดังกล่าวที่ต้องการให้ประเทศต่างๆยึดถือหลักเกณฑ์ในการบังคับตามคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการต่างประเทศไปในแนวทางเดียวกัน

This thesis is a result from the study on the power of arbitrator in default proceedings when one of the parties does not participate in arbitration proceedings pursuant to article 31 of the Arbitration Act B.E. 2545. The author considers principles regarding to the exercise of such power in order to prevent arbitrator from carrying out proceedings in improper manner resulting in injustice in arbitration proceedings i.e. such a party should be informed in advance and in due course regarding the appointment of arbitrator and arbitration proceedings but does not participate in arbitration proceedings without any reasonable cause. The author finds that, unlike the UNCITRAL Model Law on International Commercial Arbitration (1985) and law of arbitration in some other countries, article 31 of the Arbitration Act B.E. 2545 does not provide any criterion for arbitrator to call for a default proceedings which may lead to an undue exercise of power by arbitrator and the arbitral award by default may eventually be set aside or refused in enforcement, therefore, a criterion to call for a default proceedings should be provided in clarity.

Moreover, this thesis focuses on problems which always arise from default proceedings in arbitration, i.e. conduct of a party which is deemed a deliberate denial to participate in arbitration proceedings as well as roles and approaches to be taken by the tribunal in a default proceeding whereby the participating party is presenting its evidence. This is to ensure that the tribunal may exercise properly and righteously the power to call for a default proceedings and to increase efficacy of arbitral award enforcement.

The author also studies precedents of courts in other countries, which recognize and enforce foreign arbitral award by default under the New York Convention 1958, to allow courts in Thailand to refer to those standards and enforce arbitral award in a unified manner which is the purpose of the 1958 New York Convention.

Field of study.....Law.....

Academic year.....2005.....

Student's signature.....

Advisor's signature.....